Konec zimní sezóny

Dnes poprvé se vydávám sama na velkolepou párty do místní horské chaty. Ukončení lyžařské sezony si nikdo nenechá ujít. Ale půjdu až po dvaadvacáté hodině. Nemůžu vynechat svůj nejoblíbenější rozhlasový seriál Tlučhořovi. Aspoň mě poslech hodí do pohody.
„Hlásím odchod, ještě si skočím na záchod," volám z chodby na mamku.
Na WC mi trochu zatrne. Slyším z venku opilecké hlasy, nejspíš se pokouší o zpěv. Bojím se vyrazit do tmy. Nechtěla bych potkat opilce.
„Beáto, ty s někým mluvíš?" Volá na mě mamka z kuchyně.
„To je venku, asi si pro mě jde Šimůnek," odpověděla jsem v žertu.
Jen jak jsem to dořekla, ozvalo se bouchání na okno.
Překvapením jsem poskočila.
„Mami, někdo je za dveřmi, nechceš jít otevřít?" řekla jsem vystrašeně.
„No co mám dělat, ty strašpytle."

„Dobrý večer, panímámo." řekl Šimon opilým, leč roztomilým hlasem.
Opatrně jsem šla k prahu. Zírala jsem na krásného Šimona a neznámého méně hezkého kluka. Páni, já si ho podvědomě přivolala.
„Kde...kde se tu berete?" Vysoukala jsem ze sebe.
„Šli jsme za světýlkem," vysvětloval ten druhý.
„Ty... tys... nás přišla voprcat?" řekl Šimon.

Tak takhle jsem si jeho první větu, pro mojí osobu vůbec nepředstavovala. On byl již rok má velká platonická láska. Poznala jsem ho loni na té samé párty jaká se koná dnes. Byl středem pozornosti a zjistila jsem, že je to dobrý kámoš mého staršího bráchy. On mě s ním nikdy nechtěl seznámit. Takže jsem na něj vždycky jen obdivně koukala, aniž by věděl, že existuji.
Ted´ tu stojí pár centimetrů ode mě a svléká mě očima!

„Brácha tady není. Je na lyžovačce v Alpách a já jdu na párty," řekla jsem rázně.
„My jdeme taky na večírek, ale Šimon trochu přebral dole v hospodě. Já jsem Lukáš a tohle je Šimon,"
ukazoval na mého vysněného miláčka.
„Vím kdo to je."
„Super, tak jdeme pařit! Kamaráde, nepadej." Snažil se ho zachytit. Šimon však spadl jako hruška, zády do sněhu pod stoletou lípu.
„To chce dýchání z úst do úst," řekl Lukáš.
Kleknul si vedle něj, rozevřel mu rty a profesionálně prováděl resuscitaci.
Škoda, že Šimon nedorazil sám. Já bych si ho uložila do své postele a nechala ho v klidu vystřízlivět. Před tímhle klukem nechci dávat najevo, že mi na Šimůnkovi záleží. Lukáš není tak pod parou, tuhle noc si bude určitě pamatovat.
„V tomhle stavu se nikam nedoplazí," řekla jsem.
„Tak jdi napřed. My si někoho stopnem na silnici a sejdeme se tam."
„Ok," odpověděla jsem laxně.

Vím, že nedorazí. Doufám, že ho aspoň Lukáš dopraví v pořádku domů. Snad ho napadne zavolat taxík.
Ale byla jsem ráda, že jsme se s Šimůnkem neminuli. Přilákalo ho světlo z pokoje. Měl se opít až na chatě a já bych vzala odvahu ho oslovit. Třeba bychom spolu i tančili...
Tohle mě ani ve snu nenapadlo. Budu si na něj muset počkat do příštího roku. Vyrostu do krásy. Bude mi šestnáct. Takže za rok ho přivábím já svou osobností a né rozsvícenou lampou v mém pokoji.